

🇺🇦 МИ – З УКРАЇНИ! 🇺🇦

Майже два місяці в Україні триває війна. Війна страшна, болюча, жорстока. Її жахіття сьогодні постають у фотографіях, картинах, поезії. Про трагічні події сьогодення ми зібрали вірші вихованців літературної студії «Пурпурові вітрила» (керівник – Олена Прадійчук). Ці діти роблять свої перші поетичні кроки... Жаль, що сьогодні їм доводиться ділитися думками й переживаннями, які навіяла нелюдська війна росії проти України. Прізвища наших молодих поетів ще не відомі широкому загалу, однак їх твори щемко торкаються найвразливіших струн людської душі...

🇺🇦 ПЛАЧ-НАДІЯ

У світлий день, як я пісні співала,
Не встигла й озирнутися навкруг –
Війна проклята мир за мить украла,
Залишивши лиш марево недуг.

Поглянути й не встигла на хатину,
Як спалахнула та вогнем страшним...
Руйнує ворог неньку Україну,
Серця вбиває пострілом гучним!

Війна – страшна! Враз долі поламала:
Невинні діти плачуть по кутках,
Усіх чоловіків позабирала
На чорних закривавлених руках.

Її жорстокості немає краю!
Не дивиться вона: старий, малий.
Пошле свою могутню, хижу зграю –
І через неї світ стає сумний.

О, люди! Як додумались до того,
Щоб проти брата йти на смертний бій?
Не дозволяв вам Бог повік такого –
Він дав нам світ казок, солодких мрій...

Навіщо ви руйнуєте ці мрії?
Хіба багатства більш дорожчі вам?
Благаю: не згасіть вогонь надії,
Надайте доброти своїм словам!
28.02.2022 Дарина Серeda, 7-А клас.

🇺🇦 ДЗЕРКАЛО ЗБОЛІЛОЇ ДУШІ

А очі ще не втратили свій блиск,
У відображенні екрану – іскри.
І кров пульсує, і нормальний тиск,

Лише пітьма покрила людям мізки.

Дивись: в очах ще світло мерехтить,
Ще є запаси часу і печалі.
Ще не одна жаринка полетить
І в мозок, і у чорні вертикалі.

Палати буде довго цей вогонь
(Не запідозриш ти тривоги й болю).
Зростає злість, бере думки в полон...
Вони не про любов – терпіння, волю.

Якщо ж додати усміх, як колись,
В очах те світло важко відрізнити.
Та бачиш рани, що в клубок сплелись,
Якщо уважно в душу подивитись.

05.03.2022 Яна Буряк, 10 клас.

ДУША, ОСВЯЧЕНА СЛЮЗАМИ

Як добре знати, що колись настане ніч,—
Я потону в душі своїх мелодій.
Заплачу тихо, зрозумію, в чому річ,
Згадаю знов кінець страшних історій.

...За день до пекла написала ці рядки,
Я впевнена була, що мирні ночі,
Бо дійсно вірила: не підуть вороги...
А далі – закордон! «Я, мам, не хочу!...».

Коли я думала, що швидко повернусь,
Коли востаннє розглядала стіни,
Розвіялось усе, у злості сміх загруз.
Лише тоді ридати стали мрії...

«Беземоційність» я не втримала свою,
Бо те, що любе серцю, ми лишаєм!
Фортепіано, книги... Все, що я люблю!
Покинуто там вічність, що згасає.

06.03.2022 Яна Буряк, 10 клас.

ЖУРАВЛИНА ПІСНЯ БОЛЮ

Як журавлі курличуть-плачуть!..
Вернулись з вирію додому
І подивилися довкола –
Немає в них, немає дому!..

Немає навіть того сонця,
Що зігрівало ніжно світлом...

Немає навіть того неба,
Що так цвіло весь час блакиттю!

Все грізні хмари заступили,
Закрили небо й сонце ясне!
Стоїть розгромлений будинок,
Свіча остання скоро згасне...

Колись тут радість панувала,
А зараз – серце завмирає...
Життя скінчилося раптово –
Уже нічого тут немає!

Не заспіває більше мати,
Не будуть діточки радіти,
Не пригорне малечу тато,
Бо їх нема на цьому світі!..

...Із журавлями й світ страждає:
Як шкода нині Україну!..
Пощади ворогу – немає!
У пекло – Путіна й Росію!

13.03.2022 Едіта Гнатюк, 8-А клас.

З БОЛЕМ У СЕРЦІ

З болем я згадую
світлі часи,
коли всі
щасливо жили...
До війни!..
Бо зараз
діти плачуть,
здригаючись
щомиті
від вибухів.
Багато діток –
вже ангелятка
у безмежних
небесах!..
Захисники
рідної України,
міцно стискаючи
зброю в руках,
відчайдушно боронять
своїх найрідніших,
дітей і дружин...
Боронять землю,
дану нам Богом...

Матері, бачачи
всі жахіття,
розриваються від болю,
нестерпного болю
у серці...
...Що ти робиш,
проклятий вбивце і кате?!
Навіщо руїни і смерть?!
Навіщо ти прагнеш
нас вбити?!
Знай: тобі
це не вдасться,
бо ми – вільний
і сильний народ!!!
А тебе, злочинцю,
чекає розплата
від Бога святого
за вчинене зло!
За кров, за руїни,
за сльози дітей,
за біль матерів
проклятий ти
людством повіки!

23.03.2022 *Христина Герез, 7-Б клас.*

НЕ ПРОБАЧИМО!

Ми навчилися засинати
під страшними обстрілами
ворожих гармат.
Навчилися ховатися
під пронизливі звуки
тривожних сирен.
Навчилися також
лягати спати,
не знаючи,
що нас чекає вночі.
Ми навчились
крізь сльози
всміхатись
і сподіватися
у безнадії.
Триматись навчилися,
хоч серце кричить
і рветься
на клаптки болю...
Ми й без зброї
навчились боротись:

зупиняти бетеери і танки,
збивати безпілотники...

Земля палає
під ногами у ворога!
...Воїни світла
жертвують своїм життям
заради майбутнього
вкраїнських дітей,
кров'ю своєю
відстоюють
нашу незалежність.

...Не пробачимо ворогу!
Ніколи!

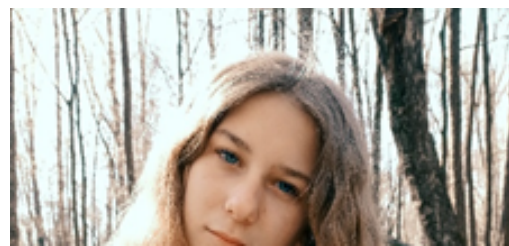
Не пробачим ні ми,
ні наші діти, ні внуки,
ні правнуки...
Таке не можна простити!
Не простимо
за діток, що осиротіли,
за вагітних жінок,
що народжували
під жакливими вибухами
ворожих бомб і снарядів,
за воїнів, наших Героїв,
і багатьох
мирних жителів,
ворогом вбитих...
Ми відбудуємо
нашу Україну,
піднімемось
з попелища й руїн!
А душі ворожі
так і залишаться
гнилими і чорними,
щоб згинуті в пеклі!

27.03.2022 Євгенія Хромей, 8-Б клас.

 УКРАЇНІ

Україно, я знаю:
ти щирим серцем прагнеш Перемоги,
Перемоги над ворогом,
бо мир та спокій
усім нам потрібен!
Вкраїнські діти
від жаху кричать,
вже звикли
до звуків сирени...

Люба Вітчизно!
Ти хочеш почути
сміх веселих,
щасливих дітей!
Ти хочеш, щоб швидше
повернулись додому
твої дочки й сини!
"Прожени, -
Тебе просимо, Боже, -
загарбників з України!".
Молимося й віримо:
Перемога
буде за нами!..

04.04.2022 Вікторія Колб, 7-Б клас

